

[Lone Dybkjær.]

for være en dansk indsats at arbejde for, at der bliver så god kontrol med denne plutoniumspredning som overhovedet muligt.

Således som det fremgår af den energipolitiske redegørelse, belaster vort energiforbrug i allerhøjeste grad vor valutabalance, og denne belastning vil ikke blive mindre i fremtiden, dersom de prognoser, der er anvendt i redegørelsen, bliver sande, og også af valutamæssige grunde vil det derfor være ønskeligt med en dæmpning af væksten.

Så vidt jeg kan se, knytter der sig stor usikkerhed til investeringerne og driftsomkostningerne, og det vil være nødvendigt, at der foretages forskellige beregninger af hvordan udviklingen ser ud, dersom vi har andre priser for uran og olie end dem, der er forudsat i redegørelsen.

Også de samlede samfundsøkonomiske aspekter må med. Har man f. eks. i det eksisterende beregningsgrundlag medtaget, at der omkring A-værkerne skal anlægges 10 km zoner, og hvordan vi skal fastsætte en udgift hertil?

I en energipolitisk diskussion må det være rimeligt at stille spørgsmålet om, hvor langt staten skal engagere sig.

På elforsyningsområdet er det ene yderpunkt det, vi har i dag, nemlig at statens eneste indflydelse stort set er kontrol med priserne. Det andet yderpunkt er en nationalisering af hele forsynings- og distributionsystemet. Det radikale venstre må mene, at en mellemløsning vil være det mest naturlige, og at vi nøje bør undersøge, på hvilke områder staten skal gå ind. Hvis der således kan blive tale om atomkraftværker, kan det være naturligt, vi nøje undersøger spørgsmålet om, hvordan staten skal engagere sig heri. Det vil måske for mange være en betryggende ting, hvis staten havde en meget overordnet indflydelse på selve driften af atomkraftværkerne.

Af andre områder kan nævnes raffinaderikapaciteten. Det vil her, således som også handelsministeren gjorde rede for det, være

naturligt at undersøge, i hvilket omfang det vil være hensigtsmæssigt, at staten går ind i dette område, eventuelt ved at anvende eksisterende raffinaderier, ved at undersøge muligheder i udlandet og måske også ved bygning af nye raffinaderier.

Olieindkøb er ligeledes et område, som vi skal have nærmere vurderet.

Beredskabslagre og øgede beredskabslagre er allerede under opbygning i henhold til EF-kravene. Her må det dog understreges, at disse lagre må opbygges på en sådan måde, at vi ikke kommer i den situation, vi var i under den nys overståede energikrise, hvor den kollektive trafik skulle belastes i højere grad end privattrafikken.

Yderligere må det være hensigtsmæssigt at overveje en række lovgivningsmæssige initiativer som forsyningsplaner, bygningsmæssige bestemmelser, afgiftspolitik, trafikudbygning osv.

Til slut skal jeg blot komme med nogle mere almene bemærkninger, som alligevel må være centrale i forbindelse med en energipolitisk drøftelse.

Det må være rimeligt at søge at dæmpe forbruget af energi, og det må gøres på en sådan måde, at ansvaret for denne nedsættelse af forbruget, dæmpningen af forbruget, placeres hos den enkelte. Det må gøres, således at den enkelte får et incitament til at spare på energien, og således at vi ikke gennem tilskud skaber et u hensigtsmæssigt forbrug.

Det vil være nødvendigt at inddrage befolkningen i diskussionen om energipolitik. Som det er i øjeblikket, synes en række energipolitiske beslutninger, f. eks. om optørelse af nye raffinaderier, at ske under lokal protest. Det er næppe holdbart for det demokratiske system, hvis vi på denne måde skal gennemtrumfe vore beslutninger. Det må være en oplagt opgave for folketinget at sørge for, at der skabes så god oplysning, at beslutninger truffet i folketinget også forekommer rimelige i befolkningen.

Endelig vil det være ønskeligt, hvis vi på dette område nåede frem til, at det var po-